

En bitter tåre-flod uthflutne
öfwer den fordom ehreborne och
dygdesamme mat...

Fontell, Abraham

1700-1829 81 Cbza Fol. 1709 Agricolaæ

En
Bitter Låre = Flod

uthlutne öfwer

Den Fördom

Ehreborne och Sygdesamme

Matronans

**M A R I Æ
A G R I C O L Æ,**

Den

WälEhrensyrdige och Höglärde Herrens

Mag. ABRAHAM THURONII;

Wälmeriterad Probstens och Kyrckioherdens

i Cangasala Församlingar

Wärålsfelige Makas

osörmodelige / doch Salige

Alf = Gång;

Swilken stedde i Cangasala Prästegård

den 24 Maj år 1708.

Dwar effter

Des Andelöse Kropp med Hederlig Ljil-Process uti Can-

gasala Moder = Kyrckia den 3 Jan. 1709 til sitt Swijla-

Rum beledsagat bles.

Sorge stund o hehl bedröflig timma
Då iag ett liud med yncklig melodie
En sårge Post/ et bodskap fick förnimma
Om denne Sorg/ som iag nu swåwar i/
Hur Döden mände giöra här en ånda
På all min frögd/ min lycka och all lust/
Min glädie Dag i Sorge. Natt förwända/
Inståncka mig ett mått af sorg och pust.

Ach hårda Död! O grymma Morde-sinne
Som öfwer vårt elånd ej ömka har/
Tu förer ei then sorg mehr tig til minne
Som för tin skuld/ i hiertat mången drar.
Tu anseer ei the faderlösas tårar/
Ei Ankors nöd/ ei the wårnlösas gråt/
Tu twifkar ei/ them med tin Nord-pijhl sära
Tu sparar ei at ståncka sorg och låt.

I sligt elånd beklaglin iag här sitter/
Af sorg och gråt/ af tårar utan tahl
Jag måttas; ty nån glädie-stund iag gitter
Ei täncka på/ mig tråffat ett stort qwahl/
Ei någn som iag olycklig war på jorden/
Min enda tröst/ min Lyckta är utslåckt;
Men hwem förmår så brista ut i orden
Som sorgen har mitt eget hierta bråckt.

Jag billigt tig o grymma mörksens Broder
Tiltahlar/ som nu ther til walland' war/
Tu skonte ei min liufwa kärsta Moder/
Til mörcka Graswenden tu hastigt styndat har;
Hwarför min tårar strömligt flyta neder
Mitt hierta måttas utaf puster mång/
Med lutand' hufwud/ darrand' hand och leder
Förnöter iag min dag och tijd så lång.

Så kom doch här nu med tin sorge Luta!
En yncklig Klang här gif Euterpe stön/
Här hielper ju ei emot ödet pruta/
Hwad gagnar doch om iag framter min bön?
Ach therför låt tin sorge stamma höras!
I thetta Huus/ ställ an tin jåmmer tohn!
At af thet liud/ til sorg må alla röras
Som af sin medgång frögdas med stor mohn.

Ja klagan wårdt är/ at min lyckos Himmel
Har sig mörk wiist/ och all sin dunckla air
Nu på sig klådt/ en fasant sorge-swimmel/
Når iag bäst tänckt han mig hehl gynnand' är;
Sit

Sitt olyckz hiul/ nu lyckan til mig wände/
Och snårde mig i sine sorgē-band/
Ett sorgē-bod för glädie til mig sände/
Iag kund ei fly/ iag stadnad' i des hand.

Melpomene som wed slitt fall inställer
Tig sorgelig/ kom ach! och klaga med/
Iag weet tu lärdt tin Harpa yncklig ställa/
En sorgse tohn låt höra mig här wed!
Såg hur' skal iag min sorgē tijd förkorta/
Såg til mitt qwahl/ det doch en ända tar/
Min lust är hän/ min glädie är och borta
Ei någon tröst iag mehr' i hiertat har.

Mitt tijdzfördrif skal wara bittert gråta/
Mitt hierta skal städz qwida i mitt bröst/
Min Siäl af sorg och ängzlan yncklig låta.
Ty iag kan ei mottaga någon tröst/
Går iag än uth/ min roo ther med at stöta/
Iag wille fast mitt hierta frögdas skal/
Ei annat doch än suckar mig ther möta/
Och mången olust af thet swåra fall.

Men fins nu ei nån här som tröst kan gifwa
Skal iag i sorg och ängzlan stadna qwar?
Skal i eländ min Siäl/ nu städz förblifwa?
Fins någon ei som Tröster mehra har?
Skal nu min tijd/ skal Ungdoms liufwa ähren/
Min blida Sool/ och dag förörckat bli/
Skal äntlig nu then ömstad' glädie-Wåhren
Sin enda nå/ och iag then ei så sj.

Nu Broder får/ O Jesu Edla Crona!
O liufwa tröst! Tu allsköns hugnad är:
Kom trösta och af nåde öf förskona
För mycken sorg/ anse wårt eländ här.
Wår Morkår huld fast Döden har kullslagit/
Doch Syston får nu stiller Eder gråt/
Ehr Tröstar är/ Ehr Jesus som förtagit
Wår sälla Moders allsköns sorgē lath.

Hon sluppit har all thenne werldz fāsängia
Ei fruchtat Hon Bellonas dunder-knall
Ei Martis macht skal tådan henne trångia/
Ei achtat Hon Neptuni buller-swall.
En ewig frögd/ ja en osäijlig glädie
Bland Helgon all Hon niuter utan tahl/
Then jordist sorg och ängzlan ei tilstadia:
Ther weet Hon ei af någon suck ell' qwahl.

Så

Så faar nu wähl! wår Alldrakårste Moder
Farwähl wår tröst/ wår enda hiertans frögd
Wij glömma ei thet/ Tu oss städz war goder/
Titt sköna Låf wij sända up i högd:
Så sof nu sött i Jesu famn/ och hwila
Nu har Tu fädt den hann Tu önskat har/
Ei någon sorg skal Tig mehr öfwerihla/
Ty ewig frögd/ nu först sin börian tar.

Jag siunger sidst med sorglig tohn/ doch glader/
Försäkrat wist/ O Jesu om tin Nåd/
Ty tu som äst all faderlösas Fader
War och med mig i råd/ och uti däd/
Min fasta Borg/ min tröstan och min klippa/
Min Saligheet/ min lycka mitt bestårm/
När skillias skal min Siäl/ så hielp at slippa
Til Himlens Saal/ från werldzens onda swärm.

Then Aflednas Jubel Sång i Himmelen.

Häll Himmel säll! O aldralustige Boning/
O mehr än högst ästundad frögde Saal
Häll Ewig säll! O sälla Engla Wåning!
O mehr än under-sköna Zions Daal/
Min önskos mått är fult/ iag har nu funnit
En Ewig frögd/ en Ewig frishets hann/
Från trældom min til Salighet iag hunnit/
Sör alt mitt slädp har Roo i Jesu famn.

Hwitt Silke är min Skrud och sköna prydnad/
På Stiernor klar/ nu är min lätta gång/
Then Engla Chor/ är mig til dienst och lydna/
I öron min nu klinger Himmelsk Sång.
Min Jesu Bild/ min ögon nöje bringer/
Af Himmelsk Kåst/ och Nectar söte Spijs
Jag måttad är/ ei ringste sorg mig twinger
Jag lefwer nu min Jesu städz til prijs.

Ja iag sliff lust nu seer at ingen klaga
Må/ iag förtidt från Jorden affted tog;
Ty må nu Werlden mig ei mehr behaga/
Här har iag Roo. Jag säija må med fog
Jag endast Ehr min Barn och lufwa Måka
Wähl lämna måste i Eht myckna twång/
Doch moot min frögd/ iag willig war försaka
Ehr/ ty iag såg tist båra skull min gång.

Således öfwer sin K. Moders Ödelige
frånfälle sorgeligen instämmer

ABRAHAM FONTELIUS
Bor. Fin.

